

Bir kış günüydü. Ailecek eski albümlere, fotoğraflara bakıyorduk. Oğlumun küçüklüğü, eski anılar, bizim çocukluğumuz derken karşıma 30 yıl öncenin gazetesi çıktı; kapakta masum ve hüznü, bir o kadar da şaşkın baktığım bir fotoğrafım... Bir an duraksadım. Bu fotoğrafı tamamen unutmuştum. Bana çocukluğumu, o dönemi ve yaşam koşullarını hatırlattı. Oğlum sordu "Aaa, baba bu kim?" Bir çok anı geldi aklıma, duygulandım. Hayatın o zamanlar ne kadar farklı olduğunu düşündüm.

Fotoğrafın çekildiği yıllarda, ülkeye yoksulluk hakimdi. Bizim ailemizin de genelden bir farkı yoktu. İstanbul'da küçük bir mahallede yaşıyorduk. Evimiz kalabalıktı, zor geçiniliyordu. Annemin mutsuz olduğunu hatırlıyorum, bana ve kardeşlerime bakmak yoruyordu onu galiba. Babamı ise hiç görmezdik. O hep gece çalışırdı, gün içinde ise uyurdu. Kurduğumuz iletişim, babamın bize "Sessiz olun, uyumaya çalışıyorum burada!" diye bağırmasından ibaretti. Çocukluğumda fiziksel olarak da duygusal olarak da orada olmasa bile babamı hep severdim. Bizim için çalışır, aç kalmayalım diye para kazanırdı ne de olsa değil mi?

Bu fotoğrafın hikayesi de babamla ilgili biraz. Annemin isteği üzerine, soğuk havada dışarı ekmek almaya çıkmıştım. Acele etmem söylenmişti fakat gördüğüm bir manzara benim durmama sebep olmuştu. Bir baba ve çocuğu... Küçük çocuk benim yaşlarımdaydı herhalde. Elinde bir balon vardı ve gülümsüyordu. Babası da onun elini tutmuştu ve birlikte yürüyorlardı. İkisinin de hayatta hiçbir problemi yokmuş gibi gelmişti bana o zamanlar. Üzerlerindeki kıyafetlerden belliydi, zenginlerdi. Ne kadar özenmiştim o çocuğa. Benim de bir balonum olsa, babamla gezsek, balonumu uçursam ve mutlu olsam diye düşünmüştüm. Fakat hemen kendimi toparlayıp işime geri döndüm, ekmeğimi alıp eve gittim. O gece çok ağladım, üzülmüştüm. Ertesi gün gazeteyi gördüğümü hatırlıyorum. Kapakta benim fotoğrafım vardı. Hiç böyle bir şeyin olabileceğini düşünmemiştim. Zaten ne ara biri beni görüp de fotoğrafımı çekmişti ki? Ne kadar odaklandıysam artık o baba ve çocuğunun mutluluğuna. Alıp anneme götürmek istedim ama param yoktu ki. Gazete satıcısı beni tanırdı. Gazeteyi göstererek " Bak Mehmet, gazetelere çıkmışsın!" dedi ve bana bir tane hediye etti. Koşa koşa eve gittim, anneme gösterdim heyecanla; fakat o heyecanlanmadı. Hızlıca baktıktan sonra gitmemi söyledi. Hayal kırıklığına uğramıştım ama gazeteyi sakladım. Benim için çok özeldi o gazete.

O gazeteyi yıllar sonra görünce hüzünlenmiş olsam da aynı zamanda mutlu da oldum. Ben de bir zamanlar o özendiğim baba ve çocuğu gibi oğlumla geziyordum, birlikte gülüyor ve eğleniyorduk. Oğluma bu hikayeyi anlatmadım, daha çok küçüktü. Kendi kendime biraz daha büyüsün o zaman anlatırım dedim, ama açıkçası anlatabilecek miyim bilmiyorum.